

Han var ved at kløjes i altid at begå selvmord om mandagen. At sætte vækkeuret til 7.15, stå op, spise mysli og så snitte pulsårerne under bruseren. Forudsigeligheden havde indhyllet ham i vat. Han havde prøvet at sætte vækkeuret til 6.30 og at springe morgenmaden over, men uden virkning. Han havde også prøvet at årelade sig i køkkenet, men det gjorde heller ingen forskel og var i øvrigt noget frygteligt svineri. Han havde været omkring skalpel, hobbykniv og glasskår. Ingen af delene ramte ham. I stedet tumlede han nu med tanken om at tage sig af dage på forskellige tidspunkter, endda med forskellige metoder. Hver syvende tirsdag kunne han kaste sig i havnen, hver syvende onsdag kunne han hænge sig og hver syvende torsdag måske spise sovepiller. Bortset fra at sovepiller var så kedelige. Og bar det nye forskudte system alligevel ikke allerede i sig rutinens umiskendelige lugt? Hvor var gassen, det præcise skud eller beslutningen der skar ind til benet? Hvis han sprang ud fra altanen om fredagen, hvordan undgik han så at gøre det en følgende fredag? For ikke at nævne lørdag eller søndag. Findes der noget mere banalt end weekendselv mord? Kunne der udtænkes en plan ud fra hvilken gentagelsens monotoni aldrig fik magten? En plan der var som hovedspring på lavt vand, som en sengefjeder omviklet med elastikker og derefter slugt, som russisk roulette uden russere. En plan der ikke udelukkede fiskesnøre, plasticposer og togskiner, men hvor skinnerne, i stedet for at vente på toget, slog uventede krøller rundt om en tilfældigt blottet hals. En plan som tillod gift at løbe ind af det ene øre mens man hældte vand ud af det andet. Kunne man nå frem til det improviserede selvmord, det legende selvmord? Det lille stik i hjertet, de dansende flammer, sexbomben eller den pludselige løkke? Han var faktisk optimistisk. Uanset hvad, så måtte det være slut. Fra i dag var plejer død.

Mikkel Wallentin

Publiceret via hvermandag.dk d. 23. juni 2014